პროლეტარიელებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

კომუნისტი

გაზეთი გამოდის 1920 წლის 3 ივნისიდან

საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცენტრალური კომიტეტის, საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს და მინისტრთა საბჭოს ორგანო

КОММУНИСТ — ОРГАН ЦК КП ГРУЗИИ, ВЕРХОВНОГО СОВЕТА И СОВЕТА МИНИСТРОВ ГРУЗИНСКОЙ ССР

№ 296 (18538) კვირა, 26 დეკემბერი, 1982 წელი ფასი 3 კაპ.

მხურვალედ იწონებენ და ერთსულოვნად უჭერენ მხარს

საქართველოს კომუნისტებმა, ყველა შრომელმა უდიდესი აღფრთოვანებით აღიქვეს სკკპ ცენტრალური კომიტეტის გენერალური მდივნის ი. ვ. ანდროპოვის შკოფი, ღრმამნაარხიანი მოხსენება, რომელიც მან გააკეთა საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკების კავშირის შექმნის 60 წლისთავისადმი მიძღვნილ სკკპ ცენტრალური კომიტეტის, სსრ კავშირის უმაღლესი საბჭოს და რუსეთის სფსრ რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს გაერთიანებულ საზეიმო სხდომაზე. შეიკრა რა ექვსი ათეული წლის მანძილზე სსრ კავშირის მიერ განვლილი გზის შედეგები, მან უაღრესად ზუსტად განსაზღვრა კომუნისტური პარტიისა და საბჭოთა სახელმწიფოს ეროვნული პოლიტიკის მიზნები და ამოცანები, მათი საგარეო-პოლიტიკური საქმიანობის პრინციპები, რომელთა არსი ის არის, რომ საბჭოთა კავშირი ყოველ ღონეს იხმარს, რათა ახლანდელი და მომავალი თაობებისათვის უზრუნველყოს წყნარი, მშვიდობიანი მომავალი.

რესპუბლიკის ქალაქებისა და სოფლების მშრომელები, იხელე როგორც ყველა ხალხთა ადამიანი, მხურვალედ იწონებენ და ერთსულოვნად უჭერენ მხარს ამხანაგ ი. ვ. ანდროპოვის მოხსენებაში ჩამოყალიბებულ დებულებებსა და დასკვნებს, ჩვენი პარტიისა და სახელმწიფოს მაკეცი და თანამიმდევრულ კურსს, რომელის მიზანია ქვეყნის ყველა ერისა და ეროვნების შემდგომი აყვავება და დაახლოება, ხალხთა დეენერი მეგობრობისა და ძმობის ყოველმხრივი განმტკიცება და განვითარება, მსოფლიოში მშვიდობის დაცვა-დიცვა.

სწორედ ამას, ბრძოლისა და აღმშენებლობის განვლილ სახელოვან ექვს ათწლეულს ეხება რესპუბლიკის ავტონომიური ფორმირებებიან საქონფორმის მიერ მომზადებული შენარჩევი.

მოსკოველთა დიდმნიშვნელოვანი თაოსნობა

დიდია მოსკოვის მშრომელთა წვლილი სკკპ XXVI ყრილობის მიერ დასახული გეგმების განხორციელებაში. ვადამდე შესრულდა ეკონომიკური თვის საწარმო პროგრამა. მოსკოველებმა დამკვიდრებული შრომით უპასუხეს სსრ კავშირის 60 წლისთავის აღსანიშნავად დედაქალაქის დაჯილდოებას სკკპ ცენტრალური კომიტეტის, სსრ კავშირის მინისტრთა საბჭოს, საკავშირო პროფსაბჭოს და სრულიად საკავშირო ალკკ ცენტრალური კომიტეტის გარდამავალი წითელი დროშით. წარმატებით შესრულონ მიმდინარე წლის გეგმები, შექმნან ,,კარგი წინამძღვრები ხუთწლედის მესამე, გადამწყვეტ წელს მაღალნაყოფიერი შრომისათვის — ამას ხმარდება საკავშირო სოციალისტური შეჯიბრების მეშინაეკეთა მეცადინეობა.

ქალაქის სახალხო მეურნეობის ყველა დარგის კოლექტივები ცდილობენ ფართოდ გამოიყენონ სსრ კავშირის შექმნის 60 წლისთავის აღსანიშნავად გაჩაღებული შეჯიბრების გამოცდილება, უფრო ფართოდ გამოავლინონ შინაგანი რეზერვები. მოქმედებს სახელმძღვანელად აღიქვეს დედაქალაქის პარტიულმა ორგანიზაციებმა, შრომითმა კოლექტივებმა 1982 წლის ნოემბრის პლენუმზე სკკპ ცენტრალური კომიტეტის გენერალური მდივნის ამხანაგ ი. ვ. ანდროპოვის სტატიაში ,,ეკონომიკური ინტენსიფიკაციის მოცანა". სსრ კავშირის 50 წლისთავის სახელობის ავტომატური ხაზების ქარხნებში, ფაბრიკა ,,პარიზის კომუნაში", მთავარმოსკოვატტარასის № 1 ავტოკომბინატში, № 3 სახლოსაშენებელ კომბინატში, ,,მეორე საათის ქარხნის", ს. ორჯონიკიძის სახელობის ,,ჩარხსაშენებელი ქარხნის" და სხვა გაერთიანებებში გადაწყვეტილია მიღწეონ მაღალ ორგანიზებულობას ყოველ უბანზე, ყოველ სამუშაო ადგილს, ბოლო მოუღონ სამუშაო დროის დაკარგვებს.

ბევრი რამ კეთდება იმისათვის, რომ უფრო აქტიურად დაჩარგონ შრომის ორგანიზაციისა და ანაზღაურების ბრიგადული ფორმა, ფართოდ გაავრცელონ ერთიანი იჯარით მუშაობის გამომდგარი მეთოდები, მიაღწიონ კოლექტიკოლექტივის შემადგენლობას, მაქსიმალურად შეამცირონ კადრების დინებობა.

ყოველი შრომითი კოლექტივი ერთიანი სახალხო-სამეურნეო კომპლექსის ჯაჭვის რგოლია. მაშასადამე, უნდა ვიმუშაოთ ზუსტად გრაფიკის მიხედვით, პატივი ვცეთ, გავეუფრთხილდეთ მომზადებულ შრომასა და დროს. საწარმოო დავალებათა უფუო შესრულება ყოველი კოლექტივის კანონი, ღირსებისა და მუშური სინდისის საქმე უნდა გახდეს — ამას ისახავს მიზნად დედაქალაქის მშრომელთა მეცადინეობა, რომლებმაც გამოიჩინეს დიდმნიშვნელოვანი ინიციატივა. შეგნებული დისციპლინა და ორგანიზებულობა, საქმისადმი პასუხისმგებლური დამოკიდებულება, მისწრაფება ყოველივის დაიბმარო ამხანაგს — შრომიელი ადამიანის ამ სოციალისტური თვისებებს უნდა ენერგიულად კოლექტივებშიც, ქარხნის გარეთაც.

შრომისა და საწარმოო დისციპლინის განმტკიცებისათვის დედაქალაქში წამოწყებული ფართო მოძრაობის ინიციატორთა გამოცდილება საშუალებას მოგვეცემს მნიშვნელოვნად აეამაღლოთ შრომის ნაყოფიერება და ხარისხი ყოველ საწარმოში, ყოველ სამუშაო ადგილს. მნიშვნელოვანია, რომ დასახულ მაღალ მიჯნებს დაგეგმილია მივაღწიოთ ყოველგვარი დამატებითი მატერიალური და სხვა დანახარჯების გარეშე. ეს არის მოსკოველთა მიერ წამოწყებული მოძრაობის დიდი ეკონომიკური და აღმზრდელობითი ეფექტი.

პარტიული და საზოგადოებრივი ორგანიზაციები, განსიზილავენ ბოლო მოუღონ სამუშაო დროის დაკარგვებს.

ბევრ ადგილას ეს ინიციატივა ,,ეს ,,ეს ,,ეს

ᲞᲠᲝᲒᲠᲐᲛᲘᲡ-ᲗᲛᲐ ᲓᲐᲡᲐᲡᲬᲝᲠᲔᲑᲚᲐᲓ

ᲡᲡᲠ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ 60 ᲬᲚᲘᲡᲗᲐᲕᲘ ᲚᲔᲜᲘᲜᲣᲠᲘ ᲔᲠᲝᲕᲜᲣᲚᲘ ᲞᲝᲚᲘᲢᲘᲙᲘᲡ ᲒᲐᲛᲐᲠᲯᲕᲔᲑᲐᲐ

ᲞᲐᲠᲢᲘᲣᲚᲘ ᲝᲠ�გᲐᲜᲘᲖᲐᲪᲘᲔᲑᲘ ᲧᲕᲔᲚᲐᲡ ᲣᲛᲬᲘᲕᲔᲡ ᲞᲠᲝᲑᲚᲔᲛᲔᲑᲘᲡ ᲒᲐᲜᲮᲘᲚᲕᲘᲗ ᲡᲙᲐ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲗᲘᲡ ᲛᲔᲠᲕᲔᲚᲘ ᲞᲚᲔᲜᲣᲛᲘᲡ ᲛᲔ-ᲒᲘᲜᲔ ᲒᲘᲒᲝᲠᲘ ᲐᲚᲘᲔᲕᲘᲩᲘᲡ ᲛᲘᲗᲮᲠᲘᲜᲔᲑᲘᲗ, ᲡᲡᲠ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲨᲔᲥᲛᲜᲘᲡ 60 ᲬᲚᲘᲡᲗᲐᲕᲘᲡ ᲣᲛᲐᲦᲚᲔᲡᲘ ᲡᲐᲮᲚᲘᲡ ᲓᲐ ᲡᲐᲛᲔᲪᲜᲝ ᲬᲚᲘᲡ ᲣᲛᲐᲦᲚᲔᲡᲘ ᲡᲐᲮᲚᲘᲡ ᲒᲐᲠᲨᲔ ᲒᲐᲠᲘᲪᲮᲣᲚᲘ ᲡᲐᲛᲔᲜᲢᲝ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲨᲔᲛᲓᲔᲒ ᲓᲐᲛᲝᲣᲙᲘᲓᲔᲑᲔᲑᲘᲡ ᲓᲐ ᲛᲐᲡᲗᲐᲜ. ᲞᲐᲠᲢᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲡᲐᲛᲮᲐᲠᲘᲡ ᲬᲔᲠᲘᲡ ᲛᲘᲖᲜᲘᲗ ᲓᲐᲛᲐᲗ ᲨᲠᲘᲐᲜᲘ ᲨᲔᲡᲬᲝᲚᲘᲡ ᲛᲘᲖᲜᲘᲗ ᲠᲔᲙᲝᲛᲔᲜᲓᲘᲠᲔᲑᲣᲚᲘ ᲛᲘᲖᲜᲔᲑᲘᲡ ᲛᲘᲖᲘᲗ.

ᲒᲐᲜᲕᲚᲘᲚᲘ ᲒᲖᲘᲡ ᲨᲔᲓᲔᲒᲔᲑᲘ ᲓᲐ ᲔᲠᲝᲕᲜᲣᲚᲘ ᲞᲝᲚᲘᲢᲘᲙᲘᲡ ᲐᲛᲝᲪᲐᲜᲔᲑᲘ

ᲡᲡᲠ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘᲡ ᲨᲔᲥᲛᲜᲘᲡ ᲛᲡᲝᲤᲚᲘᲝ ᲘᲡᲢᲝᲠᲘᲘᲡ ᲞᲘᲠᲕᲔᲚᲘ ᲬᲚᲘᲡᲗᲐᲕᲘᲡ ᲣᲛᲜᲘᲨᲕᲜᲔᲚᲝᲕᲐᲜᲘ ᲒᲐᲠᲓᲐᲥᲛᲜᲘᲡ ᲛᲝᲛᲔᲜᲢᲘ. ᲛᲐᲠᲥᲡᲘᲡᲢᲘ-ᲚᲔᲜᲘᲜᲘᲡᲢᲘ ᲡᲐᲮᲝᲒᲐᲓᲝᲑᲘᲡ ᲡᲝᲪᲘᲐᲚᲣᲠ-ᲞᲝᲚᲘᲢᲘᲙᲣᲠ ᲡᲢᲠᲣᲥᲢᲣᲠᲘᲡ ᲓᲐᲜᲐᲗᲚᲔᲑᲘᲗ. ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲙᲞᲠᲣᲡ ᲞᲐᲠᲢᲘᲘᲡ ᲪᲙᲝᲚᲘᲡ ᲛᲘᲛᲓᲘᲜᲐᲠᲔ ᲞᲚᲔᲜᲣᲛᲘᲡ ᲛᲘᲖᲜᲘᲗ ᲠᲔᲙᲝᲛᲔᲜᲓᲘᲠᲔᲑᲣᲚᲘ ᲛᲘᲖᲜᲔᲑᲘᲡ ᲛᲘᲖᲘᲗ.

ᲡᲡᲠ ᲙᲐᲕᲨᲘᲠᲘ ᲮᲐᲚᲮᲗᲐ ᲛᲨᲕᲘᲓᲝᲑᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲗᲐᲕᲘᲡᲣᲤᲚᲔᲑᲘᲡ ᲓᲘᲓᲘ ᲡᲐᲥᲛᲘᲡ ᲑᲣᲜᲔᲑᲘ

ᲛᲔᲝᲗᲔ ᲬᲚᲘᲡ ᲬᲘᲜᲐ ᲞᲔᲠᲘᲝᲓᲘ ᲓᲐᲛᲝᲣᲙᲘᲓᲔᲑᲔᲚᲘ ᲠᲣᲡᲗᲐ ᲞᲝᲠᲢᲝᲒᲐᲚᲘᲡ ᲞᲠᲝᲚᲔᲢᲐᲠᲣᲚᲘ ᲠᲔᲕᲝᲚᲣᲪᲘᲘᲡ ᲨᲔᲛᲓᲔᲒ ᲛᲘᲜᲓᲝᲡ

გამოჩენილი მეცნიერი-ეკონომისტი

საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი, პროფესორი ვალერიან მელქაძე ადრე წავიდა ჩვენგან — სამოცდაათ წელსაც ვერ მიაღწია. მისი სახით ქართველ სწავლულთა რიგებს გამოაკლდა ღრმად ერუდირებული მრავალმხრივი მკვლევარი, რომელსაც კიდევ ბევრი მეეძლო გაეკეთებინა საბჭოთა ეკონომიკის მეცნიერების წინსვლისათვის.

ვალერიან რრაკლის ძე მელქაძის ბიოგრაფია ტიპური მისი თაობის ქართველი საბჭოთა მეცნიერების დიდი ეროვნულობისათვის. იგი დაიბადა 1912 წლის 18 დეკემბერს მშრომელი გლეხის ოჯახში დღევანდელი სამტრედიის რაიონის სოფელ ჩხენაში. 1931 წელს ვ. მელქაძე ამთავრებს სამტრედიის პედაგოგიურ ტექნიკუმს და იწყებს მუშაობას სოფელ კულაში — გაწვევას ქონ-საკითხეულს, ხელმძღვანელობს კომკავშირის სასოფლო ორგანიზაციას და ამავე დროს ისტორიას ასწავლის შვიდწლიან სკოლაში.

1931 წელს ვ. მელქაძე შედის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკის თაობლიტერაზე და 1937 წელს წარჩინებით ამთავრებს მას. პეროსპექტიულ ახალგაზრდა სპეციალისტს უნივერსიტეტის რექტორატი ტოვებს იქვე პოლიტიკური ეკონომიის კათედრის ასპირანტად. საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის დადგენილებით, 1938 წლის თებერვალში სხვა ახალგაზრდებთან ერთად ვ. მელქაძე იგზავნება მოსკოვში სსრ კავშირის მეცნიერებათა აკადემიის ეკონომიკის ინსტიტუტის ასპირანტურაში. 1941 წლის მარტში ამთავრებს ასპირანტურას და იცავს საკანდიდატო დისერტაციას. იმავე წელს და იმავე თვეში ვ. მელქაძეს პარტიის წევრად იღებენ.

საქართველოში დაბრუნებისთანავე ახალგაზრდა მეცნიერს პარტიის თბილისის კომიტეტის ლექტორად ნიშნავენ, მაგრამ ამ სამუშაოზე მან სულ სამი თვე დაპყო. 1941 წლის აგვისტოდან ვ. მელქაძე წითელი არმიის რიგებში აღმოჩნდა. ამ იგი გადის პოლიტმუშაკთა მოსამზადებელ მოკლეკურსებს და იგზავნება არმიის ოქმედად შენაერთებში, სადაც იბრძვის ჯერ როგორც ბატალიონის პატრიარი, ხოლო შემდეგ როგორც საარტილერიო დივიზიონის მეთაურის მოადგილე პოლიტნაწილში. არმიის „სარდლობამ იგი წითელი ვარსკვლავისა და I და II ხარისხის სამამული ომის საბრძოლო ორდენებით და რამდენიმე მედლით დააჯილდოდა.

საბჭოთა არმიიდან დემობილიზაციის შემდეგ „ორი წლის მანძილზე ვ. მელქაძე საქართველოს სსრ მეცნიერებათა აკადემიის ეკონომიკის ინსტიტუტის ასპირანტურაში. 1941 წლის მარტში ამთავრებს ასპირანტურას და იცავს საკანდიდატო დისერტაციას. იმავე წელს და იმავე თვეში ვ. მელქაძეს პარტიის წევრად იღებენ.

საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის მუშაობის — ცენტრალური კომიტეტის მდივნად, შემდეგ მეცნიერებისა და კულტურის განყოფილების გამგედ. 1955-1958 წლებში ვ. მელქაძე ცენტრალურ კომიტეტთან არსებული სამწლიანი პარტიული სკოლის დირექტორია.

უკანასკნელი მისი თანამშრომობა პარტიულ და საბჭოთა ორგანოებში — ეს იყო რესპუბლიკის ცენტრალური სტატისტიკური სამმართველოს უფროსის პოსტი, სადაც მან თითქმის ორ წელიწადს იმუშავა.

1960 წლის ივნისში ვ. მელქაძე თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკის ფაკულტეტის დეკანად აირჩიეს და ამ დროიდან მალიანად სამეცნიერო-პედაგოგიურ სამუშაოზე გადავიდა.

1963 წლის ივნვარში რესპუბლიკის ხელმძღვანელმა ორგანოებმა მიიღეს გადაწყვეტილება საქართველოს სსრ საგეგმო კომიტეტთან სახალხო მეურნეობის ეკონომიკისა და დაგეგმვის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის დაარსების შესახებ, და ახალი სამეცნიერო დაწესებულების დირექტორად ვ. მელქაძე ინიშნება. ამ დროიდან იწყება ვ. მელქაძის დაუცხრომელი მუშაობა ინსტიტუტის ორგანიზაციაზე ანმაკიცებისათვის, მისი პრობლემატიკის გაფართოებისა და სრულყოფისათვის.

ხელმძღვანელი პარტიული და საბჭოთა მუშაობის დიდმა გამოცდილებამ და პირადმა ნიჭიერებამ განაპირობა ვალერიან მელქაძის მეცნიერების უნარიან ორგანიზატორად ჩამოყალიბება. ვ. მელქაძის მეცნიერული აღლოს წყალობით ინსტიტუტმა თავიდანვე მოინახა საკუთარი ადგილი ეკონომიკური პროფილის სამეცნიერო დაწესებულებათა შორის. მისი მთავარი ამოცანა გახდა რესპუბლიკის ეკონომიკური და სოციალური განვითარების პრობლემათა კვლევა ვრცელვადიანი პერიოდისათვის და ამის საფუძველზე საგეგმო კომიტეტისათვის მეცნიერულად დასაბუთებულ ლი საგეგმო მასალების მოგზადება. საქართველოს ინდუსტრიული პოტენციალის სწრაფი ტემპით ზრდა, მისი სახალხო მეურნეობის საშალო საკავშირო დონისაგან ჩამორჩენის მოკლე ვადაში დაძლევა — ასეთი პრინციპები დაედო საფუძვლად ინსტიტუტის გამოკვლევებს ამ მიმართულებით.

პროფესორი ვალერიან მელქაძე ეკონომიკური პრობლემების ორიგინალური და დაუღალავი მკვლევარი იყო. თუმცა მის სპეციალობას უპირატესად პოლიტიკური ეკონომია შეადგენდა, იგი არასოდეს არ ერიდებოდა ეკონომიკის განვითარების კანონზომიერებათა წმინდა თეორიული დადგენით და ყოველთვის ეძებდა აკადემიკოსი მიღებული შედეგების პრაქტიკაში გამოყენების გზებს. აქედან მომდინარეობდა მისი ღრმა მეცნიერული ინტერესი ისეთი პრობლემებისადმი, როგორიც არის ეროვნული შემოსავლის წარმოება, გამოოფლისა და განაწილება-გადანაწილების პრობლემები სოციალისტურ საზოგადოებაში და, კერძოდ, მოკავშირე რესპუბლიკებში. აქედან მომდინარეობდა მისი შეუხებელი ინტერესი მეურნეობის გაძღოლის მეცნიერული მეთოდებისადმი. ამ ბოლოს, აქედან მომდინარეობდა მისი გატაცება ეროვნულური ეკონომიკის პრობლემებით, რომელთა კვლევას მან დაუდო სათავე ჩვენს რესპუბლიკაში.

მაღალ თეორიულ დონესთან ერთად ვ. მელქაძის ნაშრომებს ახასიათებს პრაქტიკული მიმართება. უფრო მეტიც, შეიძლება ითქვას, რომ მის მთელ მეცნიერულ მემკვიდრეობაში ვერ შეხვდებით ეკონომიკურ ცხოვრებას მოწყვეტილ შრომა მსჯელობებს.

ვალერიან მელქაძემ ღრმა კვალი დაჯვლო ქართულ საბჭოთა ეკონომიკურ აზროვნებაში, საგულისხმო მეცნიერული გამოკვლევებით წინ წაწია ქართული საბჭოთა ეკონომიკის მეცნიერება. მაგრამ ამ მეცნიერების შემდგომი განვითარებისათვის, მისი იკვლევ „ცხოვლ საქმესთან დაახლოებისათვის უდიდესი მნიშვნელობა აქვს იმას, რომ მისი ხელმძღვანელობით მეტო�q ნიადაგზე დადგა სახალხო მეურნეობის ეკონომიკისა და დაგეგმვის ინსტიტუტი— გამოყენებითი და რეგიონალური ეკონომიკის დარგში კვლევის ძლიერი ცენტრი რესპუბლიკაში. 80-მდე კაცი მუშაობდა 1963 წელს იმ სამეცნიერო უჯრედში, სიდანაც ეს ინსტიტუტი განვითარდა, მაგალ — სულ ათიოდე მეცნიერებათა კანდიდატი. ახლა ინსტიტუტში მუშაობს 550-მდე კაცი, მათგან 6 მეცნიერებათა დოქტორი და 68 კანდიდატია. ინსტიტუტი ფართოდ განშტოებულ სამეცნიერო ორგანიზაციად იქცა — მას 11 განყოფილება აქვს ავტონომიურ რესპუბლიკებში, ოლქში, რეგიონებში.

ინსტიტუტის ასეთი ზრდა რეპუბლიკის ხელმძღვანელობის ყურადღებისა და დახმარების შედეგია, მაგრამ ისიც უდაოა, რომ ამ საქმეში დიდია ვ. მელქაძის ღვაწლი, ვინაიდან დახმარების გამოყენება უნდა, რასაც, სამწუხაროდ, ყველა ვერ ახერხებს.

საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის VI პლენუმმა, რომელმაც საფუძვლიანად განიხილა რესპუბლიკაში მეცნიერების შემდგომი განვითარებისა და სახალხო მეურნეობაში მეცნიერულ-ტექნიკური პროგრესის ამოცანები, საჭიროდ ცნო საგეგმო კომიტეტთან არსებული სახალხო მეურნეობის ეკონომიკისა და დაგეგმვის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის პროფილის შეცვლა — მისი სახალხო მეურნეობის ეკონომიკისა და მართვის სამეცნიერო-კვლევის ინსტიტუტად გარდაქმნა. თუ ინსტიტუტი შედარებით უმტკიცნელოდ გადადის ახალ პრობლემატიკაზე, ეს პირველ ყოვლისა იმიტომ, რომ იგი აერთიანებს კვალიფიციურ და საქმის ერთგულ მკვლევართა კადრებს, რაზეა მეცნიერულ კოლექტივად ჩამოყალიბებაში, როგორც მეცნიერულ ინსტიტუტი.

ამ ბოლოს, ამ ბოლოს ეროვნული ეკონომიკა ... ეროვნული ეკონომიკა ... ეროვნული ეკონომიკა ...

დიდი მადლია ,,იყო კომპოზიტორი

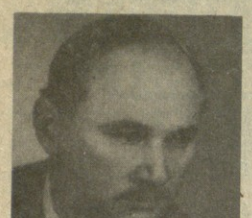

ბედნიერია კაცი, რომელმაც იცის, რისთვის ცოცხლობს, ცხოვრების აზრის სათავე იმითვითვე უპოვია და უბედნიერესია, თუ ამ სათავეს ბოლომდე მიპყოლია და კვალიც არ გამრუდებია. კომპოზიტორი შოთა მილორავა ასეთი ადამიანთა რიცხვს მიეკუთვნება. მის პიროვნებაში ისე გამთლიანებულა მუსიკოსი-ლელოვნისა და მებრძოლი მოკლაქის ბუნება, რომ გიკვირს, კიდიც მათ შორის ზღვარის დადება. მართლაც, დიდი უნარია გენიმოდეს შენი ხმის ელვისოქმა და ქვეყნის საფეხრალსა და საბრუნავზე გეფიქრებოდეს დღენიადაგ. ხელოვნიკა კიდეც ღირსეულად ბარკის გაღება —. მართალი გრძნობით აყოლებულ მადლიანი პანგით შეგებებს, შეხმიანება, დალოცავ, პანგით, რომელსაც ხალხი გაითავისებს და თავის წიაღში გაახალხურებს ხოლმე.

ყოველდღიური ცხოვრების კვალს მიპყვება შოთა მილორავა და თავისი საარსებო ინტერესების სფერობი აქცევს ყოველიფერს, რაც ქვეყნის სასიკეთოდ კეთდება. ამიტომაც დგას საზოგადოებრივი ცხოვრების შუაგულში, ყველგან, სადაც კი მრრომელი ხალხია. „ბედნიერების ბზე" — ასე ეწოდა წლევანდელი თბილისელ მწრომელი კაცის გამარკვევებს და ამ გრძნობის კარნახით რამდენი სიმღერა ოთქვამს, ვინ მოთვლის... ვის არ უხსომება „დედავ, მადლო", „ბრკომის გმირთა დღესასწაულზე" რომ გაისმა პირველად ზუგდიდში და თამარ ყუფუნთას ქალაბა ადიდა. განა მუშაკაციასაში ჰიმნი არ იყო კონსტანტინე ილურიძისადმი მიძღვნილი კომპოზიცია სოლისტისა და გუფდისათვის ანსამბლი „რუსთაველ" შესანიშნავი შესრულებით; ასეთივე ჰიმნი იყო „მეჩიეთა სიმღერაც", „მეფოლადის სიმღერა" და კიდევ რამდენი. „სიმღერამ მასწავლებელზე" ჯრომ ეშმარიტად სახალხო მასშტაბი მიიღო — 1000 კაცი ასარულდა დღესასწაულზე და მასწავლებელთა ამასწინანდელ ყრილობაზეც ალვა აღდერდა შოაგონებულ ხალიდებლად.

ჩვენი სინამდვილის რა საზოგადოებრივი მოვლენაც უნდა აესახა შოთა მილორავას, ეს ასახვა მუდამ ისეთივე წრფელი და გულით განცდილი იყო, როგორც მისეული ნათელი მელოდიზმი. ქალრის ღრმა წვდომის და გამორჩეული ოსტატობის ნიშანი ეფდებოდა ერთნაირად ყოველივეს, რასაც კი კომპოზიტორი გამოიტანდა ხალხთან თანაზრიბა-თანადგომისათვის. ასე დაიწერა საგუნდო კომპოზიცია „კითხველისა და ვაჟთა გუნდისათვის ვ. გოგოლაშვილის ტექსტზე, რომელიც ბამის — ნია გრუზინსკაიას შშენებლებს მიეძღვნა. „შშენიდობა უნდათ ბავშვებს" ეწოდა სიმღერას, რომლისეულისა მორმან ლებანიძემ შეთხზა ლექსი და სიმღერის ავტორმა პოსორარი შშენობის ფონდში გადაარიცხა.

ღირსეული მამეული ბილი და მოქალაქე, იგი სათუთად ეკუთვნის თვალს დედაქალაქს, ყოველ მის ალმასვლას და თანამშრომლობს ყველასთან, ეისაც კი თბილისისათვის უკვიმს გული. „სიმღერა ლენინანაზე" საგანგებოდ შექმნა შოთა მილორავამ, რათა თავისი წვლილი შეეტანა ორი დამობილებული ქალაქის მეგობრობაში. „ბედნიერების ბზე" — ასე ეწოდა წლევანდელი თბილისელ-ქალოობისათვის შოთა მილორავას მიერ შეთხზული სიმღერას მორის ფოცხიშვილის ტექსტზე.

შოთა მილორავას სიმღერის შესანიშნავ ოსტატად აღიარებენ ყველგან. რამდენი პრემია და ჯილდო მიეფინა მას საკადრისო თუ სხვა კონკურსებზე — აღნუსხვა ძნელია. საუკეთესო საბჭოთა სიმღერის ფონდში შევიდა, მისი „სიმღერა შრომაზე", „სიმღერა შოთა რუსთაველზე", ლენინის დაბადების 100 წლისთავისადმი მიძღვნილი საგუნდო სიმღერა „საღდესასწაულო", მსოფლიო ფესტივალისადმი „ბარიკადებზე" ბრძოლა ბიჭაია საერთაშორისო ფესტივალისათვის დაწერილი საგუნდო სიმღერა, რომელიც პირველი პრემით აღინიშნა და საქართველოს გაერთიანებული გუნდი ასოლიტდა მრავალთასანან სტადიონზე ავტორის ფიიტიორობით.

ლირიკული სიმღერა კი შ. მილორავას შემოქმედების ერთ-ერთი საუკეთესო სფეროა. ორი ათეული წლის წინათ იოტაკი ზალხმა და გითავისა სიმღერები „არის ასეთი ქვეყანა", „ამოდუღი მარგალიტო", „თოლია", „ჩქარა მოდი", „ჩემი კარგო", „კვლავ შენთან" და დღესაც დაუვიწყარ ხანგებად შემორჩა ქართული ესტრადის ისტორიაში.

შოთა მილორავას მთელი ვოკალური შემოქმედება, ეოკალური ანანრის ბალი თუ დიდი ფორმის ნაწარმოებები ეროვნულ-ხალხურ მუსიკალურ ნიადაგზეა ალმოცენებული და ქართული ხალხური სიმღერის დიალექტური სიმდიდრით გამორჩეულა. მისი სიმღერების, კანტატების, ორატორიების ინტონაციური წყაროა ჯნეობრივი საფუძველიც ხალხური სიმღერაა. ეროვნული საგუნდო-ხალხური ტრადიციებიდან ორიკეული სწორედ ის ეთიკური პათოსი, ის პატეტიკული სულისკვეთება, რომელიც ესოდენ დამახასიათებელია შოთა მილორავას შემოქმედებისათვის.

და მაინც, შ. მილორავას მთელი შემოქმედების საუკეთესო ფიფეტებად თავი მოიყარა, და განსახიერდა ოპერეტაში. სიმღერისადმი მისწრაფებამ ბუნებრივად მიიყვანა კომპოზიტორი იმ ეტაპამდე, რომელმაც სრულად გამოავლინა მისი ინდივიდუალობა. ვ. აბაშიძის სახელობის მუსიკალური კომედიის თეატრი დიდად ფიის დავალებული ილორავას მუსიკალური სპექტაკლებით. სულ 27 ოპერეტა დაიდგა თეატრის სცენაზე. ამ ეანრითაც შემოქმედი ქმედითად ეხმაურებოდა ჩვენს სინამდვილეს. ვის დავიწყდება თუნდაც ოპერეტა „სიმღერა თბილისზე" (ლ. ჭუბაბრიას ლიბრეტო) ბრწყინვალე წარმატებაზე? ჩვენი დედაქალაქის 1500 წლისთავისადმი მიძღვნილი ეს მუსიკალური სპექტაკლი 500-ჯერ დაიდგა, ბაკოს სცენაზეც კი აყოფილა აზერბაიჯანულ ენაზე, „ალმანი ცაში" (ა. გეგეჭაძის ლიბრეტო), საკავშირო დათვალიერებაში რომ აღინიშნა როგორც თანამედროვეობის ამსახველი ერთ-ერთი საუკეთესო სპექტაკლი. ასევე საკავშირო კონკურსზე პრემია ხვდა წილად ოპერეტას „გაბზარული ფიფეტი". ასე გახდა განმსაზღვრელი ეროვნული ოპერეტის შემქმნა-განვითარებაში შოთა მილორავას — შემოქმედის პიროვნება.

თანდაყოლილი ნიჭივით უტყუარ შემოქმედებიის მიზანსაა და მამულიშვილურ სინდისს ითანავთვე საკუთარ გზაზე გაკაკაცა კომპოზიტორი. ეს გზა უკვე მაშინ გაიკვალა, როდესაც ჯერ კიდევ სრულიად ახალგაზდა სტუდენტმა-კომპოზიტორმა სიმღერა უძღვნა 1945 წლის გამარჯვებას და იგი იმდენად შთამბეჭდავი აღმოჩნდა, რომ ლიტმოტივად გამოიყენებოდა ხოლმე ქართული ფილმებში. ეს გზა მაშინ დაისახა, როცა სამამულო ომის წლებში დაწერეულ ქალაქებში მხურვალე მოწოდებას კოსეტრტებს მართალადა ვდა ამ შემსრულებელიც და ავტორიც თვითონ იყო. ძალა არ დაუშურებია ომის შემდგომი ცხოვრების შენებაშიც. რამდენი საზოგადოებრივ-კულტურული წამოწყების მოთავე ყოფილა, ისეთი წამოწყებისა, რომელიც შედგომში ტრადიციად ქცეულა. ასეთი იყო თუნდაც ავარის ხელოვნების დეკადა 1957 წელს, მას მოპკავა აფხაზეთი, ოსეთი და კეთილ საქმეს კეთილი ნაყოფი გამოჰქონდა. შემთუელია ქვეყნის სამხედროსაქმეფო მუშობით გატაცებულს, თავისა სიტყვა უთქვამს სამხედრო-პატრიოტული აღზრდის საქმეში — ეს მისი ,,შეიეალი ზნეობრივი პოზიცია იყო, მამულიშვილური სინდისი. სწორედ ამ პოზიციითაც სამაგალითოა მისი პედაგოგიური საქმიანობა თბილისის სახელმწიფო კონსერვატორიაში.

და უკვირს ყველას, ვინც კი იცნობს შოთა მილორავას, როდისღა პოულობს ეს კაცი დროსა და ძალას კიდევ იმისთვის, რომ არ მოაკლოს გულთათვლობა ამხანაგებს, კოლეგებს, სტუდენტობას, დიდსა და პატარას, როგორ შეუწევს ძალა ყველას ეირი და ლხინი გაიზიარონს, მხარში ამოუდგეს.

შეეძლო განა შოთა მილორავას, დაუდგრომელ მოქალაქეს, არ შეხმაბიბოდა დღეკანონელ ძმრებს ეროვნულ სინამდვილეში, შეეძლო არ შთაგრნებულიყო ამით, რომ მთას მთიელებსა და საცოცხლეს უბრუნებენ — ქართველ ხალხური მუსიკალური საუნჯის ამ საგანს, ფესვსა და ძირს! და პარტიტურაც შემსრულებელს გადაეცა. ყველას გასაგონად იყოფრებს ძარღვიანი და ოსმანური ხმა — „არხოტს დაბრუნებიდან ხეკსურანი" ბარიკონისა და ვაჟთა გუნდისათვის ხალხური მოქმედის შოთა ოჩიაურის სტეტყვებზე, იგუგუნებს „მთას დაუბრუნდნენ თოფილნი" მკითხველისა და ვაჟთა — გუნდისათვის არჩილ სულაკაურის ტექსტზე და გაგონებენ ომამლის დაბრუნებეთ ოთუმბი: „კიდეკაც ვანაგვ მოზვავდეს ყეხვარი ალაზნის თავსაო"...

დიახ, დიდი მადლია იყო კომპოზიტორი და მთელი შეგნებულ ცხოვრებით ადასატრებდე ძალაი ამბორნიდან ნთქვამს — „იყო კომპოზიტორი, მუსიკოსი —ნიშნავს დიდ პასუხისმგებლობას საზოგადოებასა და ხალხს წინაშე!".

ინგა ბაახტაძე,
ხელოვნებათმცოდნეობის კანდიდატი, დოცენტი.

ᲡᲣᲠᲐᲗᲘ: *კომპოზიტორი შოთა მილორავა.*

ᲥᲝᲛᲔᲜᲢᲐᲠᲘ
ᲡᲐᲥᲝᲜᲚᲘᲡ ᲡᲐᲥᲝᲜᲚᲘᲡᲗᲕᲘᲡ ᲑᲘᲑᲚᲘᲝᲗᲔᲙᲐ

გვესაუბრება მსოფლიო ჩემპიონი

24 და 25 დეკემბერს მსოფლიო ჩემპიონი ანატოლი კარპოვი ორჯერ შეხვდა თბილისელ ჭადრაკის მოყვარულებს: ჯერ საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის პრეზიდიუმში, გუშინ კი ჭადრაკის სასახლეში საჭადრაკო კულტურის სახალხო უნივერსიტეტში მეცადინეობაზე. მსოფლიო ჩემპიონმა ოლიმპიადებზე მსმენელებს გაუზიარა ლუცერნის საერთაშორისო ოლიმპიადის შთაბეჭდილებები და უპასუხა ბევრ შეკითხვაზე. დღეს ჩვენს მკითხველებს გავაცნობთ ამ შეხვედრებზე გამართული საუბრის შინაარსს:

— რას იტყვით ლუცერნში ჩვენი გუნდების გამოსვლის შესახებ?

— მე ასეთ ოლიმპიადებში 1972 წლიდან ვთამაშობ და ვიცი, რა ძნელია იქ კარგად გამოსვლა. თქვენ წარმოიდგინეთ ასეთი უმძიმესი რეგლამენტი: დღეისით თამაშობ ხუთსაათიან პარტიას, თუ ვერ მოასწარი დამთავრება, სალამოს კიდევ ორ საათს უნდა თამაშო. შესაძლოა მაშინაც ვერ დაამთავრო. მაშინ დილით, მორიგი ტურის დაწყებამდე კიდევ ორ საათს უნდა თამაშო...

ამჟერად ყველაფერი რიგზე იყო. ვაჟთა გუნდში ყველას ძალიან კარგი შედეგი ჰქონდა. ქალებმა, რომელთა კოლეკტივი მთლიანად ქართველი მოჭადრაკეებით იყო დაკომპლექტებული, სავსებით დამაჯერებელ გამარჯვებას მიაღწიეს. შეიძლება ჩვენ ქალებს ერთმა რამემ დასწყვიტა? გული: ინდოეთის გუნდში ეროი ოჯახის წევრები, უფრო სწორად, სამი და შედიოდა. ამიტომ ჩვენი დიდოსტატი ქალები ხუმრობდნენ, ერთ ოჯახს არა, მაგრამ ერთ ქეჩის — ი. ჯუკუკიის პროსპექტს კი წარმოვადგენთო.

— ვაუებმა რომ თავიანთ დაფებზე პირველი ადგილები ვერ დაიკავეს?

— დიახ, ასეა, მაგრამ ეს ხომ შვეიცარიული სისტემის თავისებურებებია მოიყენა განპირობებული. ამ სისტემით ზოგი სულ უძლიერეს დიდოსტატებს ეთამაშება, ზოგი კი მხოლოდ და მხოლოდ უსუსტეს მოჭადრაკეებს. როცა კუკს (ვირჯინიის კუნძულები) აჯილდოებდნენ, რომელმაც პირველ დაფაზე გამოიჩინა თავი და, ასე ვთქვათ, გამასწრო, დიდოსტატმა კავალეკმა მითხრა: ჩემი მეგობარია, ელვისებურ პარტიებს ვთამაშებთო. თუმცა ნუ იტყვით, ამ პარტიებში კავალეკი სულ ერთ წუთს იტოვებს მოსაფიქრებლად, კუკს კი ხუთს აძლევს, და მაინც უგებს.

— რას იტყვით ჭადრაკის პროგრესზე?

— ჭადრაკი მეტად სწრაფი ტემპით ვითარდება, ახალ-ახალი ტალანტები წინაურდებიან. ბავშვობისას ზლატოუსტენი ვცხოვრობდი, ჩაღლაბინსკის ოლქში. ასე განსაკვრ, მთელ ოლქში ერთი ოსტატიც კი არ იყო, ახლა იქ სამი დიდოსტატია.

— როგორ ფიქრობთ, ვინ შეხვდება მაია ჩიბურდანიძეს?

— კონკურენტელი ვინ, — ძალიან ძნელი სათქმელია. ერთი რამ კი ცხადია, მსოფლიო ჩემპიონს ერთ-ერთი ქართველი მოჭადრაკე უნდა შეხვდეს.

— როგორ ფიქრობთ, ვინ იყო ყველაზე უფრო ძლიერი მსოფლიო ჩემპიონი?

— საკითხის ასე დაყენება არ შეიძლება. ჭადრაკი სულ უფრო ვითარდება და ჩვენ შეიძლება ისეთი რამ ვიცოდეთ, რაც კაპაბლანკამ და ალიოხინმაც კი არ იცოდნენ. შეიძლება სხვანაირად დავსვათ საკითხი. რომელი მსოფლიო ჩემპიონები აღემატებოდნენ სხვებზე ბევრად თავიანთ თანამეგზაურებზე? მე ასე ვუპასუხებდი: კაპაბლანკა, ალიოხინი, ფიშერი.

— რახან ფიშერზე ჩამოვარდა ლაპარაკი, გვითხარით, რა იცით მის შესახებ?

— ფიშერე, როგორც მოგეხსენებათ, ეკუთვნის 10 წელია აღარ თამაშობს ჭადრაკს. მე მას უკანასკნელად 5 წლის წინათ ვეესაუბრე, თანაც ისეთი შთაბეჭდილება დამრჩა, რომ ამერიკელი უახლესი საჭადრაკო პრობლემების, თუ თეორიის კურსში იყო. მაგრამ იმის გამო, რომ იგი საკრთოდ არსად თამაშობს, ეფექტრობ, ძალზე მცირე შესაძლებლობაა იმისა, რომ ყოფილი მსოფლიო ჩემპიონი ჭადრაკს დაუბრუნდეს. რა მოუვიდა ფიშერს? ეტყობა, ნერვებმა უმტყუნა, მან რატომღაც ასეთი გადაწყვეტილება გამოიტანა: მსოფლიო ჩემპიონს პარტიის წაგების ნება არა აქვს. თვით ფიშერს ერთ წაგებაზე 8-10 გამარჯვება ჰქონდა. მე სხვანაირად ვფიქრობ. როცა დიდხანს არ აგებ, შენ შეგიძლია გადაჭარბებული წარმოდგენა გექმნება. ასე რომ, წაგება ზოგჯერ სასარგებლოა, გაფხიზლებს.

— სულ მალე ვაჟი პრეტენდენტების მატჩები დაიწყება...

— რეა პრეტენდენტს შორის მე გამოვყოფ ოთხს: კასპაროვს, ბელიავსკის, კორჩნოი'ს და რიბლის. პირველ ეტაპზე მეტისმეტად საინტერესოა კასპაროვ-ბელიავსკისა და კორჩნოი-პორტიშის მატჩები. მათ შორის გამარჯვებულები შემდეგ ერთმანეთს ხვდებიან.

— რას იტყვით კასპაროვზე?

— იგი მეტად ნიჭიერია, მაგრამ უაღრესად რისკიანად თამაშობს. ლუცერნში კორჩნოის არასწორად შესწორა ფიგურა და წაგებდა კიდევ, კორჩნოის რომ კუს მცდარი მანევრის ნაცვლად ლაზიერით ეთამშა.

— ვინ არის თქვენთვის ყველაზე უსიამოვნო მეტოქე?

— თუ ადამიანს გულისხმობო, ისეთი ჩემთვის კორჩნოია. მე ყველაფერთან ერთად მომწყინდა მასთან შეხვედრები — 86 პარტია ვითამაშეთ. თუ ანგარიშს გულისხმობთ, მე ყველა ძლიერ დიდოსტატთან დადებითი ანგარიში, მაქვს და, ამდენად, უსიამოვნო მეტოქე არა მყავს.

— როგორ უნდა ეწყობოდეს პრეტენდენტთა შეჯიბრება? მატჩები ჯობს თუ ტურნირები?

— წინათ, მოგეხსენებათ, ტურნირებში თამაშობდნენ, რომლებიც ძალიან დიდხანს გრძელდებოდა. ამიტომ ახლა მატჩებს ამჯობინებენ. ჩემი აზრით, სავსებით სწორად. ამის შესახებ ლეონარდ ბერნშტეინ-ანატოლი კარპოვი ორჯერ შეხვდა თბილისელ ჭადრაკის მოყვარულებს: ჯერ საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის პრეზიდიუმში, გუშინ კი ჭადრაკის სასახლეში საჭადრაკო კულტურის სახალხო უნივერსიტეტში მეცადინეობაზე. მსოფლიო ჩემპიონმა მსმენელებს გაუზიარა ლუცერნის საერთაშორისო ოლიმპიადის შთაბეჭდილებები და უპასუხა ბევრ შეკითხვაზე. დღეს ჩვენს მკითხველებს გავაცნობთ ამ შეხვედრებზე გამართული საუბრის შინაარსს:

— საზონათშორისო ტურნირები?

— აუცილებელ რეფორმას მოითხოვს. ეს იგი ტურნირი ეყო, რომელშიც 24 კაცი მონაწილეობდა, შემდეგ ორი — 18-18 კაცი მონაწილეობდა. ახლა სულ გაიარესულ საქმე — სამტურნირი გამართეს 14-14 მონაწილით. მათ შორის ბევრი სუსტი ოსტატი იყო, რომლებიც იქ ეგრეთ წოდებული ეეოგრაფიული პრინციპით მოხვდნენ.

მე ასე მოვიქეცოდი: 20 უძლიერეს დიდოსტატს შევარჩევდი ელოს სისტემის მიხედვით, შემდეგ კი მათ ათს დავუმატებდი, რომლებიც შესარჩევ შეჯიბრებებში გამოიჩენდნენ თავს.

— როგორ უნდა მოეწყოს მატჩი მსოფლიო პირველობაზე?

— ახლანდელი ულიმატუმ მატჩი 6 მოგებამდეა ძალიან დიდ დროს მოითხოვს. მაგალითად, ბაგიოში 93 დღეს ეთამაშობდნენ, მერანოში — 53 დღეს. ეტყობა, პარტიების რიცხვის განსაზღვრა ჯობს, როცა ყაიმების ჩათვლაც მოხდება.

ჩაიწერა
გ. ბამრეკელ[illegible]

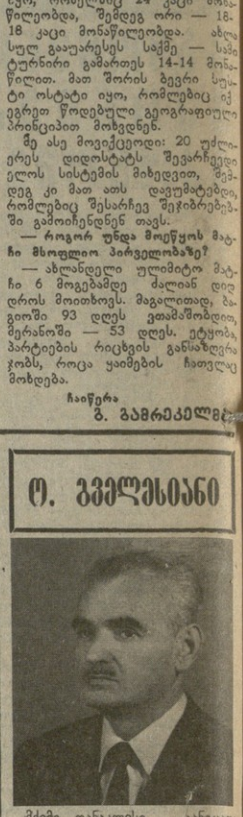

ᲒᲘᲠᲒᲘᲡ ᲩᲘᲜᲩᲐᲠᲐᲫᲔ

ᲒᲔᲝᲠᲒᲘᲡ ᲩᲘᲜᲩᲐᲠᲐᲫᲘᲡ ᲢᲠᲐᲥᲢᲐᲢᲘᲡ ᲛᲔ-200 ᲬᲚᲘᲡᲗᲐᲕᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ

პეტრე დიდიდან ლევ ტოლსტოიმდე

1. ეპიზოდი ლევ ტოლსტოის ცხოვრებიდან

ანუ როგორ გადარჩა „ომისა და მშვიდობის" ხელნაწერის ერთი ფურცელი

ᲘᲚᲘᲐ ჭყონია (1860-1927) ახლო წარსულის ცნობილი ქართველი მწერალი და საზოგადო მოღვაწეა. როგორც ირკვევა, იგი თერმეტ კარგად იცნობდა ანა ტარასე